

ת"פ 12253/12 - מדינת ישראל נגד עמאד אבו סאפי, פאדי אבו סאפי-נדון, נור אבו סאפי-נדון

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 13-12-12253 מדינת ישראל נ' אבו סאפי ואח'
בפני כבוד השופטת נואה בכור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמיחי רווה

המאשימה

נגד

1. עמאד אבו סאפי ע"י ב"כ עו"ד עמית פרנטי מהסניגورية הציבורית
2. פאדי אבו סאפי-נדון
3. נור אבו סאפי-נדון

הנאשמים

הכרעת דין

(בעניינו של נאשם 1 בלבד)

1. החלטתי לזכות את הנאשם 1 מהעבירה המווחסת לו בכתב האישום - ולהלן נימוק).

2. כנגד הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי כתב האישום, הנאשם הינו אחיהם של زيد אבו סאפי (להלן: "زيد"), עדנאן אבו סאפי (להלן: "עדנאן"), ונאשמים 2 ו-3 ראלב אבו סאפי (להלן: "ראלב") הם בניו.

מוחמד בן זיאד אבו סאפי הינו בנו של זיאד (להלן: "מוחמד") והמתלון מוחמד בן עדנאן אבו סאפי הינו בנו של עדנאן (להלן: " המתلون").

ראלב מתגורר בبيתו בקלנסאווה שנמצא באותו מתחם עם ביתיהם של הנאשמים (להלן: "הבית").

במועד הרלוונטי, נוצר סכסוך בין הנאשמים 1 ו-2 לבין המתلون מוחמד על רקע קבוצות כדורגל בהן שיחקו.

על פי המפורט באישום הראשוני, ביום 11.1.13 ישבו המתلون, מוחמד, זיאד וראלב בחצר הבית, ובמהמשך הגיע עמוד 1

למקום נאשם 2 ואמר לזיאד "דוד, תגיד להם שיש להם שתי דקות ואם לא יהיה זה רצח".

בתגובה אמר מוחמד לנאשם 2 כי הם יושבים בחצר שלRALB.

בสมור לכך, יצאו הנאים 1 ו-3 מבתייהם למשך הוויוכת והגיעו לחצר, או אז תפס נאשם 2 בכיסא ברזל והשליכו לכיוון המתлон, הכסא פגע ברכבו של המתلون שעמד בסמוך אליו, וכתוואה מכך התנפיצה השמשה הקדמית של הרכב ופישת זכויות משמשה פגעה בכך ידו הימנית של המתلون וגרמה לפציעתו.

בנסיבות אלה, אמר הנאים למאתلون ולמוחמד כי **יפרק אותם אם יבואו לבית**.

בכל הנוגע לאישום השני - הרוי שהוא יוחס לנאשם 3 בלבד.

.3. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאים במוחמד לו. לטענתו - בזמן התרחשות האירוע נשוא האישום הראשון - ישן בביתו והתעורר למשך עזקה, יצא והגיע למקום דקות ספורות טרם סיומו של האירוע, וכן הכחיש כי איים על המתلون.

נאומים 2 ו-3 הודיעו בכתב אישום מתוקנים במסגרת הסדרי טיעון, ונודנו זה מכבר בביב"ש זה.

4. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת-1-שיר קוזמה (עמ' 7-6 לפרטוקול)

(2) ע"ת-2-מוחמד בן עדנאן אבו סאפי - "המתلون" (עמ' 18-8 לפרטוקול)

(3) ע"ת-3-RALB אבו סאפי (עמ' 24-20 לפרטוקול)

(4) ע"ת-4-מוחמד זיאד סאפי - "מוחמד" (עמ' 26-31 לפרטוקול)

(5) ע"ת-5-זיאד סאפי - "זיאד" (עמ' 32-34 לפרטוקול)

mutum ההגנה העיד **נאשם** (עמ' 39-27 לפרטוקולים מיום 12.1.16 ו-16.4.18).

5. דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות והעדויות בתיק שבפני הגיעו לכל מסקנה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתוב האישום בעניינו של הנאים מעיל לכל ספק סביר.

בתיק שבפניי מדובר באربעה עדוי תביעה והנאשם, כולם בני משפחה אחת (**ע"ת/2-ע"ת/5; ע"ה/1**), שמדוברם עליה כי עבר לאירוע היו מצוים בסכסוכים שונים עם נאשימים 1 ו-2, בעיטים היה קיים מתח בין הצדדים ויחסיהם עטמו-עכורים (עמ' 27 ש' 1-3; עמ' 33 ש' 19-26; עמ' 8 ש' 28-29, ש' 33; עמ' 33 ש' 19-26; **ג/3** ש' 10; **ג/5** ש' 5, ש' 15-16; **ג/1** ש' 9-8; **ג/7** ש' 20; **ג/6** ש' 20; **ג/2** ש' 23).

אין חולק כי ביום האירוע, ישב המתלוון ביחיד עם בני דודו ראלב ומוחמד ודודה זיאד, בחצר שליד ביתו של ראלב (עמ' 8 ש' 17; עמ' 20 ש' 11-12; עמ' 26 ש' 17-18), כל זאת במהלך בתיים משותפים בו מתגוררים בני המשפחה השונים, ובו לכל אחד חצר פרטית וכינוי נפרד (עמ' 8 ש' 19, ש' 31).

מגרסת המתלוון עליה כי ביום האירוע, התקשר אליו דודו זיאד והזמין לשבת עמו בחצר ביתו של ראלב (פרו' עמ' 8 ש' 16-11), ולמרות שהיסס לשאת בחצר הבית בשל המתח בין הנאשימים 1 ו-2, הגיע לבסוף לחבר אליהם (**ג/1** ש' 4-8, ש' 27).

עוד אין חולק כי בעודם ישבים, הגיע למקום **נאשם 2**, ניגש לזיאד ואמר לו שיגיד למתלוון ומוחמד **יש להם שני דקות לעזוב את המקום ולעוף משם אחרת יהיה פה רצח**" (**ג/1** ש' 12-13; פרו' עמ' 8 ש' 26-22; עמ' 22 ש' 21-31), כפי שעולה מעדותם של כל עדוי התביעה וכפי שהוא נאשם 2 עצמו במסגרת הסדר הטיעון בעניינו בתיק.

אליבא המתלוון ומוחמד, בתחילת שהגיע הנאשם לבית וראה אותם ישבים ביחיד עם ראלב בחצר, לא אמר להם דבר, ונכנס לביתו (עמ' 30 ש' 23-26; **ג/5** ש' 7-6; **ג/1** ש' 11-10).

עם זאת, אליבא המתלוון העובה לפיה זמן קצר לאחר מכן הגיע נאשם 2 למקום, למראות שהיה במשחק כדורגל, מעידה כי הנאשם הוא שיזם את האירוע בקר שמייר להתקשרות ולהזעיק את נאשם 2 למקום (עמ' 17 ש' 21-20, ש' 29-24; **ג/1** ש' 12-10).

המתלוון ומוחמד מעידים כי רק לאחר הגעתו האמורה של נאשם 2 למקום, כשהחלו הצעקות והמהומה - יצא הנאשם מהבית, החל לקלל ולאיים עליהם (עמ' 30 ש' 29-30; **ג/5** ש' 11-8; **ג/1** ש' 16).

ה גם שמדוברם של מוחמד, ראלב, הנאשם והמתלוון עליה כי לא היו בקשר עם נאשימים 1 ו-2 ושרו בינם יחס "שכנות קרה" ומתח מסיבות שונות (עמ' 27 ש' 1-3; 29 ש' 13-17; עמ' 27 ש' 18-13-18; **ג/2** ש' 15-12-12; עמ' 10 ש' 12-16; **ג/1** ש' 23-22, ש' 25), עדין למשמע האיום ברצח מפני נאשם 2- הוא בהלם (עמ' 9 ש' 32-29; 1-3).

בנסיבות אלה מעידים המתלוון ושלושת עדוי התביעה הנוספים כי נאשם 2 גרם למהומה בקשר שתפס בכיסא ברזל בחצר, זרק אותו לעבר רכבו של המתלוון וניפץ את השמשה (עמ' 9 ש' 4, ש' 20), ואף פצע את המתלוון כשאחד הרסיסים פגע בידו (**ג/2** ש' 5-6, **ג/1** ש' 16-15, ש' 30; **ג/1** ש' 15-14).

معدותם של ראלב ממנה עולה תיאור דומה לפיו בשלב מסוים לאחר שישבו בחצר, עלה לבתו להתקלח (**ג/3** ש' 2-4), שמע צעקות מהחצר, ייד למטה וראה מהומה בה כולם צועקים (**ג/3** ש' 5-6; עמ' 20 ש' 14-16), ובכלל זה- ראה את נאשס 2 משליך כסא כל רכבו של המתлон (**ג/3** ש' 6-5; **ג/4** ש' 10; עמ' 20 ש' 17-16; עמ' 22 ש' 26-31).

אליבא המתلون - הנאשס שבינתיים יצא מבתו, החל לקלל ולאיים אויומים רבים, ובכלל זה- "**"אני אפרק אתכם"** "אני אוריד לכם את הרגליים" ו"**"אתם לא תבואו לפה"**" (עמ' 9 ש' 10-5), ואף חזר על כך ש"פרק אותם" (עמ' 9 ש' 11-10), כל זאת בנוכחותם של מוחמד, זiad, וראלב (עמ' 9 ש' 20) ותוך שהוא מפנה את האויומים כלפיו, וככלפי מוחמד (עמ' 15 ש' 15).

ה גם שהמתلون שולל תקיפה פיזית מצד הנאשס, טען בעדותו כי האחרון הגיע בכוונה לתקוף אותו, כמו גם את זיאד ומוחמד (עמ' 14 ש' 28-33), אולם כיון שאנשים שנכחו באותו מקום חסמו את הנאשס- לא הגיע אליהם (עמ' 9 ש' 16-15; עמ' 11 ש' 12-29; עמ' 14 ש' 10-12).

"יאמר כבר כת, כי דברים אלה בעדותו של המתلون לא הובאו בהודעתו במשטרת, אלא רק בבימ"ש כעבור שניםים מהairou (עמ' 12 ש' 1-2, ש' 9-6).

לא זו בלבד שהדברים לא נאמרו בהודעתו המאושרת בחתימת ידו (עמ' 12 ש' 10-11, ש' 17), אלא שסתורים את תשובתו במשטרת לפיה כשנשאל במפורש האם הנאשס עשה לו משהו נוסף מלבד לאיים עלייו- שלל זאת באומרו "לא עשה לי כלום יותר אני התרחקתי" (ג/1 ש' 20). יתרה מכך, גרסה זו אף לא מקבלת כל חיזוק בגרסאותיהם של זיאד או מוחמד.

בנקודה זו סוטה עצמה המתلون כאשר מחד גיסא- מעיד כי הנאשס אים בשפה העברית (עמ' 15 ש' 29) ומайдך- מעיד כי דבר בערבית ואף השתמש במיללים רבים בעלות משמעות דומה (עמ' 15 ש' 33-30).

משנשאל לפרש הסטירה בדבריו, העיד המתلون כי הנאשס דבר בערבית ובערבית גם יחד כאשר את המילים "אני אפרק אתכם" אמר בערבית, ובערבית אמר מילים רבות שימושית דומה (עמ' 16 ש' 1-3).

יש לציין כי גם הסבר זה נסתיר בהמשך עדותו כאשר טוען כי לא זוכר אם הנאשס דבר בערבית וערבית, ואינו זוכר את המילים המדוייקות שמהותן הייתה "לפרק" (עמ' 16 ש' 11-14, ש' 16).

באופן זה אף מסביר המתلون מודיע נוכחים אחרים באירוע אינם נוקבים במילים אלה במדויק אלא זוכרים את מהותם של האים- כגון: "לשבור את הרגליים" "לשבור את הצוואר" או "ארצת אוטר" שדומות במהותן בערבית למילה "לפרק אוטר"- הינו לקחת חיים (עמ' 16 ש' 17-22, ש' 25-29; עמ' 17 ש' 5).

noch הסטיות האמורות, המתلون דבק בגרסתו במשטרת, הוайл ונגבתה בסמן לairou (**ג/1** ש' 18) בנגד

לגרסתו מעל הדוכן העדים (עמ' 16 ש' 22-24; עמ' 17 ש' 11, ש' 1-2, ש' 18-19), והסביר את הפער בין שלל הביטויים המאימים עליהם העיד בבימ"ש לעומת המאימים יחיד אותו מסר במשפטה בכך שהוא שפרט את המילים השונות שאמר הנאשם בעברית - הסתפק החוקר במילים "אני אפרק אותך" בשל היותן قول בעלות מהות דומה (עמ' 16 ש' 31).

לאור האמור, התרחק המתלוון מהמקום, והזעיק משטרה (עמ' 9 ש' 22-24, ש' 31-33; ג/1 ש' 20).

בנוסף, המתלוון סותר עצמו בכך ש%;"> מחד גיסא העיד כי התחנהлот באירוע הייתה אלימה ועל כן לא ניתן לעקב אחר כל מילה שנאמרה (עמ' 15 ש' 1-2), ומайдך- עמד על כך שהנאשם אמר להם "אני אפרק אתכם" ושלל כל אפשרות כי הדברים נאמרו ע"י אחר מהנווכים (עמ' 15 ש' 3-5).

יש לציין כי המתלוון שולל כי האIOS נאמר ע"י נאשם 2 הויאל ובשלב זה עמד נאשם 2 בקרבת רכבו של המתלוון וזרק כסא לעבר שימוש הרכב (**ת/ת-ת/3**; עמ' 15 ש' 8-7) בעוד שהנאשם עמד למרחק של 3-4 מטרים בסמוך אליו וצעק (עמ' 15 ש' 9-13).

גרסה זו של המתלוון לפיה סותר עצמו הן לעניין תוכן הדברים ששמע מהנאשם והן לעניין אופן אמרתם, מפחיתים במידה ניכרת ממשקל גרסתו.

לא זו בלבד שאינו ניתן לנחתת אמון בגרסה המתלוון בכל הנוגע ליחס הביטוי המאימים האמור לנאשם, הן לעור הפעבר הנ"ל בגרסהו במשפטה ובימ"ש, והן נכון היותו בעלי מניע פסול נוכח הסכוסר הקשה בין לבין הנאשם, אלא שגרסתו זו אף אינה מתישבת עם עדותם של יתר הנוכחים באירוע.

בניגוד לגרסה המתלוון, שולל ראלב בעדותו ששמע את הנאשם אומר למתלוון **"ירפרק אותם"** (עמ' 24 ש' 13-16), אולם מעיד ששמע את הנאשם אומר ש**"אם יבואו מוחמד והמתלוון יהיה יותר גרווע"** (ג/4 ש' 11-12; עמ' 20 ש' 16-17, ש' 21-26), באופן המוחחש ע"י הנאשם (עמ' 36 ש' 11-9), וכי **"כל פעם שתובאו יהיה כאן בלגן"** (ג/3 ש' 7; עמ' 23 ש' 3-2, ש' 15).

יתרה מכך, בחינת עדותו של ראלב מעלה תהיה בכל הנוגע לשאלת האם דבריו הנ"ל של הנאשם כפי ששמעו אותם ראלב מהווים אIOS בפני עצמו, אם לאו.

בבימ"ש מאשר ראלב את גרסתו הנ"ל במשפטה (עמ' 20 ש' 20; עמ' 22 ש' 13, ש' 11-5; עמ' 23 ש' 1), ונוכח התקשחות הנאשם שאIOS על מאן דהוא באירוע - מטעקש ראלב כי הנאשם אמר את הדברים אותם "יחס לו" במשפטה, מהם משתמש כי תפס אותם כבעלי תוכן מאIOS (עמ' 21 ש' 28-31).

עם זאת, בהמשך עדותו ראלב טוען כי הם איןם מהווים אIOS, ונונן להם פרשנות של התרעעה מפני העתיד לבוא (עמ' 23 ש' 27; עמ' 24 ש' 4-3) בשל התנהגותם הצפואה של הנאשם (עמ' 23 ש' 29).

יש לציין כי פרשנות זו של ראלב אינה מתישבת עם גרסת המתلون לפיה מדובר באינויים על חיש (יהיה תוכנן אשר יהיה).

לديו של המתلون- גם שנהנים מוכר לו בהתחנגותו האליםה (עמ' 12 ש' 29-31; עמ' 13 ש' 1-3, ש' 13-14), הייתה זו הפעם הראשונה שהפנה אלימות מילולית כלפיו, היא יצרה אצלו פחד מהנאהם בסיטואציה שנוצרה (עמ' 9 ש' 13; עמ' 14 ש' 4), ולראיה- בזמן שחלף מהairoע- נמנע מלהתקרב לביתו של ראלב (עמ' 9 ש' 27-27, ש' 29; עמ' 18 ש' 7-1), כפי שאף אישר הנאהם בעדותו (עמ' 35 ש' 29).

יש לציין כי מוחמד לעומתו, לא נרתע מהתנהלות הנאהם באירוע והמשיך לבקר את ראלב אף לאחר האירוע (עמ' 26 ש' 27-24; עמ' 28 ש' 4-3).

בכל הנוגע לעדותו של **מוחמד** "אמר כי בביים"ש ביכר שאינו מעוניין להיעיד כנגד מי מהמעורבים על מנת לא לפגוע בהליך "סולחה" הנערך בין בני המשפחה, ובעקב- כנגד הנאהם (עמ' 26 ש' 16; עמ' 27 ש' 11-17, ש' 25; עמ' 29 ש' 10; עמ' 31 ש' 22-26).

בדומה לגרסתו של המתلون - מעיד מוחמד כי בעת שישבו ביחד, עבר הנאהם ונכנס לביתו, ואילו כעבור כ-15-10 דקות הגיע למקום נאהם 2, יצא מרכבו ואימע עלزيد כי מתעטף לחזור עוד שתי דקות וירצת את מי שעדיין יהיה במקום (עמ' 26 ש' 18-20).

לديו בשלב זה יצא הנאהם מהבית ונאהם 2 תפס כסא, ניסה לתקוף, ושבר באמצעותו את שמשת הרכב (**ת-2-ת/3; נ/5** ש' 9-10; **נ/6** ש' 10-11), תוך שהוא והנאהם מקללים וערות בני המשפחה המתגוררים באותו מקום החלו להתאסף סביב (פרק' עמ' 26 ש' 21-23; עמ' 27 ש' 10-7).

בעדותו בביים"ש, מחזק מוחמד את גרסתו של המתلون לאים ששמע מהנאהם, וטען כי לאחר שהנאהם שבר את הנרגילה שהייתה במקום - אימע עליהם **"עופו מפה אני אהרוג אתכם, אני אפרק אתכם"** כיוון שנוכחותם הייתה פרובוקציה (עמ' 27 ש' 26-30; עמ' 28 ש' 2-1).

בהתאם לגרסת המתلون, גם מוחמד מעיד כי האמרה לפיה "ירפרק אותם" דומה בתוכנה ובמהותה לכך שיירגאג אותם" (עמ' 29 ש' 20-22, ש' 28-33; עמ' 27 ש' 30-26), ואף מוחמד אימע זכר באיזו שפה דבר הנאהם (עמ' 30 ש' 13-15).

עם זאת, מוחמד מכחיש את גרסת המתلون לפיה שמע את הנאהם אומר כי "יריד להם את הרגליים" (עמ' 20 ש' 21-20) וכן שולל שמע את הנאהם מתבטא באופן השתמע כי "ישבור רגליים" או "ישbor צוואר" (עמ' 31 ש' 5-7).

בחינת גרסתו במשטרה של מוחמד מעלה כי שמע את הנאהם מאים בעיצומה של המהומה **"אם תבואו לפה אני יהרוג אתכם** (כך במקור- נ.ב.)" (**נ/5** ש' 11), ambil לזכיר את המילה "ירפרק" המופיע בגרסת

המתלונן

משנשאל לפרש ההבדל בגרסאות העדיף מוחמד את גרסתו במשפטה (עמ' 29 ש' 7-1; עמ' 30 ש' 2-1), כאשר ביום זכר את מהותם של הדברים שנאמרו לפיהם "יפרך" או "יهرוג" אותם (עמ' 27 ש' 30-26).

"יאמר מיד, כי שינוי הגרסה ע"י מוחמד בביבמ"ש, באופן שמתאים מילולית במדדיק לגרסת המתלונן במשפטה (ובביבמ"ש) מעלה חשש ממשי לתיאום גרסאות בין השניים, המתגבר נוכח יחסיהם המתוים ורעוועים מילא עם הנאשם, וכן העובדת כי זיאד וראלב שוללים זאת מכל וכל.

בנסיבות אלה, וכן גרסת הנאשם שתובא להלן, לא הוכח בפניי במידה הנדרשת בפליליים כי הנאשם איים בהתאם למינוח לו בכתב האישום, או בכל דרך אחרת.

יחסים המתוים בין הצדדים, על רקע סכסוכים קשים ביניהם בד בבד עם היומם מתגוררים בשכנות- גם אם אינם שומטמים את הקרקע מתחת למחיינות המתלונן עצמו קיומם, הרי שיש בהם כדי לעורר חשש ממשי בדבר "אצבע קלה על הבדיקה" בכל הנוגע להפללת הנאשם בהתנהגות מאימה כלפייהם (עמ' 10 ש' 4-5).

יש לציין כי אינדיקטזיות להתנהגות אלימה בעבר עליה הנו בעניינו של המתלונן והנו בעניינו של הנאשם (ג/8; עמ' 11 ש' 12-21; עמ' 13 ש' 1-3, ש' 4-7; עמ' 15 ש' 21-20), אולם באירוע ניכר כי התנהגותו של הנאשם הייתה אלימה מזו של המתלונן שליליא דכולא עלמא- לא אמר/או עשה דבר במהלך האירוע כלו, כפי שעולה מעדותו (עמ' 12 ש' 18-22; עמ' 15 ש' 18), וمعدותם של מוחמד (עמ' 31 ש' 8-21) ושל הנאשם עצמו (עמ' 28 ש' 24-25).

בעוד שהגביה התנהגותו האלימה, פיזית ומילולית, של נאשם 2 באירוע אין מחלוקת (עמ' 11 ש' 23, ש' 29-27), **הרי שקיים ספק בדבר התנהלותו של הנאשם.**

בנסיבות אלה, הריני מעדיפה את גרסת הנאשם לנסיבות האירועים, על פני זו של המתלונן ומוחמד, שلطענתם הנאשם פעל ללבוי האש, במקום להפריד בין הניצים, ולהרגיע את הרוחות (עמ' 14 ש' 27-21).

בנסיבות אלה, אף גרסתו של מוחמד הותירה רושם בלתי אמין, מקום בו מודה כי מצוי בקשרי ידידות עם המתלונן ויחסיהם טובים, ואף יודע שהמתלונן העיד בביבמ"ש, אך מקפיד להציג כי לא שוחחו על העדות ואין מודיע לתוכן עדותו של המתלונן (עמ' 28 ש' 14, ש' 22-20), עובדה תמורה נוכחה שינוי גרסתו בביבמ"ש בה לפתח מצין כי הנאשם אמר "שיפרק אותם" בהתאם לגרסת המתלונן במשפטה.

כמו כן - העובדת לפיה מוחמד שולל בעדותו חלקים אחרים בגרסת המתלונן, כגון כי שמע أيام מפני הנאשם שעניינו "שבירת גללים" וכי מתלונן ביקש להרחיב את הירעה מעבר לנדרש, ולהגיזם בעדותו.

עם זאת, לא נעלם מעני כי עדותו ניתנה במשורה, מבליל לעבות את ההצעים בתיאוריו, וזאת בעיקר נוכח העובדה כי ביקש להימנע ממתן עדות נגד הנאשם, עמו מצוי ביום היליכי "סולחה" (עמ' 27 ש' 1-3). כך למשל מוקפיד מוחמד לציין כי בעת שהגיע הנאשם בתחילת המקום וראה אותו- נכנס לבתו מבליל לעשות או לומר דבר (עמ' 30 ש' 23-26) ואינו טוען כי הנאשם ניסה לתקוף את המתלוון בהתאם לגרסת המתלוון בביבם"ש.

יש לציין כי גרסת המתלוון אינה נתמכת אף בעדותו של **ראלב**, וה גם שהינו בנו של הנאשם הרי שאין חולק כי גם יחסיו עמו היו רעוים מאוד וקשים (**ג/3** ש' 12; **ג/1** ש' 8-9; עמ' 8 ש' 28-29, ש' 33), ורק ביום ייחסיהם השתפרו (עמ' 20 ש' 7-4, ש' 9).

ראלב אינו מכחיד ומUID אף אודות פרטיים לרעת הנאשם - אודות הסכוסר עם המתלוון ומוחמד (עמ' 21 ש' 4-7, ש' 6-9), אשר כי הנאשם ביקש ממנו שלא להביאם לבית בעטו של הסכוסר (עמ' 21 ש' 19), ומודה כאמור ביחסו העכורים שלו עם הנאשם ונายนם 2 (עמ' 20 ש' 4-7, ש' 9; עמ' 21 ש' 15-16), למראות הייתם אביו ואחיו (בהתאמה).

לא זו בלבד שRALB שולל את האIOS לו טוען המתלוון, אלא אף לדברים ששמע מפי הנאשם באירוע - נותר פרשנות שאינה בעלת אופי מאיים כי אם עניינים התראה מפני העתיד לבוא (עמ' 23 ש' 27) או אזירה (עמ' 22 ש' 2-1).

יש לציין כי עדותו של ראלב אינה חפה מסתיורות.

כך למשל בנסיבות_BTIK סותר עצמו בכך שהוא מעד כי בעת פרוץ מהומה היה בביתו וירד רק לאחר ששמע צעקות, אולי מאיידר- מUID כי שמע את נายนם 2 אמר שם יבואו יהיה רצח (**ג/3** ש' 6) אמרה שהתרחשה בראשית האירוע והוא שהובילה למהומה, ואף ראה אותו זורק כסא (עמ' 22 ש' 26-31)- שתי פעולות שהתרחשו באופן תכוף בראשית האירוע, וככל שהיא בביתו- לא יכול להיות עד להן.

חוסר היגיון זה מתחדד נוכח העובדה לפיה ראלב לא זכר את האIOS ברכח הנ"ל מפי נายนם 2 אלא רק לאחר ריענון_ZICRUN (עמ' 20 ש' 22), באופן שאינו סביר ואני מתישב עם ניסיון החיים - כיצד לא נזכר בזיכרון אIOS ברכח(!) (עמ' 22 ש' 21-16).

כל זאת מעלה את הסבירות לכך שלמעשה לא שמע את דברי נายนם 2 בעת האירוע אלא רק בדייבד מכלי שני של הנוכחים במקום.

זאת ועוד, בניגוד לעדותם של המתלוון ומוחמד, ובהתאם לעדותו של ראלב, אף زيد אינו מוסר בהודעתו במשפטה דבר אודות איזמים מצד הנאשם (**ג/7**), אישר בביבם"ש את גרסתו במשפטה, וחזר והuid כי אין זוכר משחו מיוחד ששמע מפי הנאשם באירוע (עמ' 34 ש' 3-4, ש' 15).

معدותו של זיד עולה כי בעת שি�שב אצל ראלב, ביחד עם מוחמד (בנו) והמתלוון (**ג/5** ש' 3-5), הגיע למקום

נאשם 2, ירד מרכבו ואמר לו בעברית "דוד, אם האוטו של המתלון לא יוצא מפה תור שתי דקות, יהיה רצח" (עמ' 32 ש' 26-23; נ/7 ש' 4-9; נ/5 ש' 6-7).

מיד לאחר מכן העיד זiad כי הchallenge מהומה וחילופי צעקות בין הצדדים (עמ' 32 ש' 31-27), נאשם 2 זרך CISAPOT, והנאשם הגיע למקום ושבר את הנרגילה שלהם (עמ' 33 ש' 3-1; נ/7 ש' 9-10, ש' 12-11).

בمعد זה תיאר Ziad כי נאשימים 1 ו-2 קיללו וצעקו כיון שלא רצוי בנסיבות של המתלון ומוחמד במקום (עמ' 33 ש' 10-5), והנאשם הטיח כלפים דבריהם דוגמת "אל תבואו לפה" "לא רוצה לראות אתכם פה" וכי"ב (עמ' 33 ש' 13-12).

עם זאת, כנ"ל, עד זה לא שמע כל איום מפי הנאשם (נ/7; עמ' 34 ש' 4-3, ש' 15).

למען הסר ספק יובהר כי בדומה לראלב - אף זiad מעיד אודות מערכת יחסים עכורה עם הנאשם בעת הרלוונטיות, כפי שמעיד גם הנאשם (עמ' 37 ש' 32-29), בה חל שיפור בעת האחרון.

לא התרשמי כי ראלב ודיאד מבקשים למזער מחלוקתו של הנאשם בשל שיפור יחסיהם עמו, הוואיל ואף בגרסתם במשפטה, מיד לאחר האירוע (נ/7) לא יחסו לנאשם כל אמירה מאימת (עמ' 33 ש' 15, ש' 26-19).

בנסיבות אלה, הריני מעדיפה את גרסתם של ראלב ודיאד על פני זו של מוחמד והמתלון.

בנוסף, נוכח מערך היחסים השביר, המורכב והעדין בין הנאשם למתלון ומוחמד, לצד העובדה ראלב ודיאד אינם תומכים בגרסהם, אף מוחמד- תומך בגרסה המתלון בק-בכימ"ש, הרוי שמצאת כי אין תשתיית ראייתית מספקת להרשות הנאשם.

גרסת הנאשם

בגרסהתו, מודה הנאשם כי ייחסו, כמו גם ייחסו של נאשם 2, עם מוחמד והמתלון אינם טובים, הם אינם מדברים, והיו מצויים בסכסוך מתמשך עבר לאירוע דין (ת/1 ש' 18-16; עמ' 27 ש' 13-18; עמ' 28 ש' 5-9; עמ' 29 ש' 13-17; עמ' 38 ש' 19).

לדבריו, בעטיו של סקסור זה - ביקש המתלון לנוקם בו באמצעות התלונה דין (עמ' 29 ש' 19-21; עמ' 35 ש' 20-19).

mgrastto עולה כי ביום האירוע היה במשחק כדורגל בלבד ביחד עם נאשם 2, ובעוד האחרון שנשאר במרתף לראות מחצית נוספת של משחק, חזר הנאשם לבתו, ומכאן פער הזמן התכווף היחסית בין הגעתו לבית לבין זה של נאשם 2 (ת/1 ש' 7-6; עמ' 30 ש' 5-8).

בגיעו לבית- ראה את ראלב יושב בחצר, בלבד עם המתלון, מוחמד ודיאד, והנאשם נכנס לבתו ללא אומר עמוד 9

ודברים (עמ' 27 ש' 21-26), כפי שעולה אף מעדותם של עדי הטעיה, כשלדבריו- לא רצה לתת להם עילה להביא למעצרו (עמ' 28 ש' 15-16).

לדברי הנאשם, בשלב זה הילך לשון, אולם כעבור כשעה - העירה אותו אשתו בעיטה של המהומה שפרצה בחצר הבית עם הגיעו של הנאשם 2 למקום (עמ' 28 ש' 2-1, ש' 17; **ת/1** ש' 8-9).

ኖכח הצעקות והתקלות של בני משפחה רבים בחצר הבית, יצא הנאשם (עמ' 28 ש' 4-2; עמ' 38 ש' 29)), דקotas ספורות לפניו תום האירוע (עמ' 28 ש' 10-11; **ת/1** ש' 21-22), ובכך מכחיש את עדותו של זiad לפיה יצא מביתו ביחיד עם הגעתו של הנאשם 2 למקום (עמ' 38 ש' 10-17).

יש לציין כי גרסה זו של הנאשם, לפיה הגיע בשלהי האירוע, אף נסתרת בגרסתו של ראלב לפיה כשירד מביתו לחצר בעטין של הצעקות- במהלך האירוע ולא בתומו- כבר היה הנאשם במקום (**ג/3** ש' 18-17).

סתירה זו בדברי הנאשם, אף מתגלעת נוכח עדותו לפיה מחד - מעיד כי בשלב זה כבר הייתה שמשת רכבו של המתلون מנופצת והכיסאות היו בתפזרות בחצר והוא עד לכך בדיעבד (עמ' 28 ש' 21-23). הנאשם אף מאשר כי את דבריו האמורים של הנאשם 2 לזייד- לא שמע בעצמו אלא סופר לו על כך בדיעבד (עמ' 30 ש' 3-1), באופן שמתיחס עם גראסתו לפיה לא היה באירוע בעת זריקת הכסא, שארע בסמוך לאיומו של הנאשם 2, אלא רק בשלב מאוחר יותר.

מайдך- בחקירותו במשטרת העיד כי כשרץ החוצה ראה "**כיסא או שולחן... נזק באוויר**" (**ת/1** ש' 10) באופן ממןו משתמש כי ראה את הנאשם 2 מנוףץ את שמשת הרכב בעת המעשה.

יתרה מכך, בעדותו בביב"ש מכחיש הנאשם את גראסתו במשטרת לפיה נכח בעת זריקת הכסא באוויר וחזר על גראסתו בביב"ש לפיה רק ביצאתו מהבית- ראה זוכיות שבורה וכיסאות על הרצפה (עמ' 32 ש' 8-9), ומסביר כי בראשו את הנסיבות הפוכים על הרצפה זוכיות שבורה - הסיק כי הנסיבות נזקן באוויר (עמ' 32 ש' 18-20).

מהימנותו של הנאשם אף מתערערת במידה מסוימת נוכח ניסיונו לטשטש את מעשיו של הנאשם 2, כאשר בחקירותו במשטרת סיפר אודות זריקת הכסא אולם לאذكر כל נזק שנגרם כתוצאה מכך, ובכלל זה- פגעה על רכבו של המתلون או ניפוץ השמשה (**ת/1** ש' 10-11), כל זאת חרף העובדה כי בביב"ש העיד אודות שבירת הזוכיות (עמ' 30 ש' 18-17; עמ' 37 ש' 5-1).

יש לציין כי הסברו בביב"ש לפיו "לא נשאל על כך" (עמ' 30 ש' 9-14, ש' 16) אינו בבחינת הסבר מניח את הדעת בנסיבות אלה.

אליבא הנאשם, לאור היחסים הרעועים ביןו ונagit 2 עם מוחמד והמתلون, ביקש מראלב מבעוד מועד כי ימנע מלשכת עם חצר, אלא רק בביתו שלו (**ת/1** ש' 13-14; עמ' 28 ש' 5-9), וمعدותו של הנאשם ניכר כי ראה

בעצם יושבם בחצר הבית- הतגרות כלפיו (עמ' 28 ש' 12-9; עמ' 36 ש' 18-13).

בכל הנוגע למתלוון, העיד הנאשם (בהתאם לגרסת המתלוון וудי התביעה) כי עמד בצד ולא אמר שום מילה- לא כלפיו ולא מי מהאחרים שנכחו במקום (עמ' 28 ש' 24-25; עמ' 35 ש' 14-15), ואילו דווקא מוחמד הוא שהחל לאיים, קלל ולצעוק "בגדול וחזק" וכי "היה לו משה בלבד כמו מתפוצץ 8 שנים זה מוחמד זיאד" (עמ' 28 ש' 30-25).

ועור כי מדובר בגרסה שלא נזכרה בחקירה במשטרה.

בחקירהתו- לא ייחס למוחמד התנהגות דומיננטית במהלך האירוע, למעט איהם כלפיו נאשם 2 לאחר תום האירוע (עמ' 30 ש' 19-20; **ת/1** ש' 12-13), המוחש ע"י מוחמד (**נ/6** ש' 15-18), באופן שמחזק את "שתיקתו" של הנאשם במשטרה בכל הנוגע לדברים שהטיח מוחמד בלפי לטענתו בביבם"ש (עמ' 30 ש' 21-25), ומבליל שיש בכך הסבר סביר לכך (עמ' 30 ש' 26-31; עמ' 31 ש' 1-12, ש' 13-17).

בנסיבות אלה, מעיד הנאשם כי שתק במהלך האירוע, היה בהלם, בקש מנאשם 2 להיכנס פנימה ומיתר הנוכחים- להתרפז לבתיהם (עמ' 33 ש' 5-10; עמ' 31 ש' 19-23; עמ' 32 ש' 1-2), שאף זה לא נאמר במשטרה (עמ' 32 ש' 1-4), ובהמשך ניגש לראלב באומרו לו כי הם לא צריכים לבוא לשם, שכן- זו התוצאה של בואם (עמ' 29 ש' 6-1, ש' 10-12; **ת/1** ש' 22-21).

עם זאת, הנאשם מכחיש נחרצות כי אים על המתלוון /או מוחמד (עמ' 38 ש' 27), ובכלל זה מכחיש במפורש כי אים "שיפרך אותם" (**ת/1** ש' 20-21; עמ' 36 ש' 25; עמ' 37 ש' 9-13), ולטענתו כלל לא דבר איתם - לא באירוע ולא לאחריו (**ת/1** ש' 4; עמ' 29 ש' 14-15; עמ' 31 ש' 29-30; עמ' 32 ש' 11-12; עמ' 33 ש' 19-15).

יש לציין כי הנאשם נמנע מהבאת עדים מטעמו, חרף העובדה כי לטענתו נכון באירוע כ-40-30 שבני משפחה היכולים לתמוך בגרסתו (עמ' 38 ש' 32-29), ובפרט אחיו עדנן שלפי הטענה אישר בפנוי כי יודע שלא אים באירוע (עמ' 37 ש' 14-21).

הgam שבדין מיום **12.1.16** אכן התייצבו שני עדי הגנה מטעמו של הנאשם שלא נשמעו לבסוף בשל קוצר זמן (פרו' עמ' 34 ש' 2-1), אולם אלה לא הובאו בדין לאחר מכן, ביום **18.4.16**, בו נשמעה המשך עדותם של הנאשם.

זאת ועוד, בחקירהתו במשטרה הנאשם אינו מזכיר את קיומם של אמיר ומיתן באירוע, הgam שהוא וזאת מאשרים נוכחותם במקום בביבם"ש (עמ' 32 ש' 23; **ג/7** ש' 24), כיוון שלטענתו לא נשאל לגבים במשטרה, והיו בכלל בני המשפחה שהגיעו לחצר כתוצאה מהצעקות (עמ' 32 ש' 5-6, ש' 23-26; עמ' 33 ש' 2).

חרף האמור, הריני מעדיפה כאמור את גרסתו של הנאשם, הנתמכת בזו של ראלב וזיאד לעניין המიיחס לו בכתב האישום, ולא מצאת כי היה בתשתית הראיהית שהונחה בפניי כדי לבסס הרשותו בפליליים.

מחגלי חקירה

הראיות שהובאו לפני ועדותה של החקירה Shir קוזמה שגבתה את חלקן הארי של ההודעות בתיק זה, ובכלל זה מהמתلون ומהעדים מוחמד וראלב, וכן חקירה את הנאשם (**ת/1**; עמ' 6 ש' 11-17, עמ' 20-21, ש' 22-25), מעלים כי קיימים מחגלי חקירה לא מעטים.

חרף העובדה כי אליבא החקירה קוזמה וההודעות בתיק עליה כי הנאשם לאחר גביה הודיעותיהם של המתلون ושני עדיו הتبיעה (**ת/1**; **נ/5**; **נ/3**; **נ/1**; עמ' 6 ש' 26-28), לא עומת הנאשם עם הגרסאות השונות לאיומים המייחסים לו ע"י כל אחד מהמעדים, ולמעשה עומת רק עם גרסת המתلون (עמ' 7 ש' 11-15; **ת/1** ש' 20).

באופן זה עומת הנאשם עם האמרה "אני אפרק אתכם, אין לכם מה לעשות פה" (**נ/1** ש' 18) שייחס לו המתلون, אולם כלל לא הוטחו בו גרסתו של ראלב במשטרה לפיה אמר להם הנאשם "כל פעם שתבואו יהיה כאן בלאן" (**נ/3** ש' 7), וגרסתו של מוחמד לפיה אמר להם הנאשם "אם תבואו לפה אני יירוג אתכם (כך במקור-ג.ב)" (**נ/5** ש' 11).

לモתר לציין כי בפיה של החקירה קוזמה לא היה כל הסבר להתנהלות זו, לפיה ביכרה לעמת את הנאשם אר וرك עם דברי המתلون (עמ' 7 ש' 10-3), לא כל שכן- מקום בו מוחמד וראלב אינם תומכים במשטרת גרסתו, ככל מעשה מדובר בשלוש גרסאות שונות לדברי הנאשם באירוע.

באופן דומה, לא ניתן כל הסבר מטעם החקירה קוזמה לשאלת מדוע לא בוצעו עימותים בין המעורבים, נוכח שלל הגרסאות אותן הם מעלים, למעט טענתה כי לא היא ניהלה את התיק, וכי החלטה בדבר פעולות חקירה מסורות בידיו של החקיר הממונה על התיק בלבד (עמ' 7 ש' 18-16, ש' 20-19, ש' 26-21, ש' 32-29).

יש לציין כי חרף העובדה כי **ראלב ומוחמד** נוקבים במשטרה בשם של **טהאר** כמו שהיא עד לאירוע (**נ/3** ש' 14; **נ/5** ש' 13, ש' 21) ואף מסרו את פרטיו- לא זמן האחרון למשטרה, ולא נגבתה מהם עדות.

באופן זה לא נחקרה טענותו של המתلون בדבר ניסיון להניאו מהגשת תלונה במשטרה ע"י טהאר, שאיים עליו כי אם יגיש תלונה כנגד הנאשם- יירוג אותו, איום עליו סיפר אף למוחמד שהיעיד על כך (**נ/1** ש' 35-36 נ/5 ש' 18).

6. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מצأتي כי לא עליה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתוב האישום מעל לכל ספק סביר, ועל כן מזכה את הנאשם מהמייחס לו.

ניתנה היום, י' סיון תשע"ו, 16 יוני 2016, במעמד הנוכחים